

Svartsjuka och kärlek : Sorglustig komedi för amatörteater i en akt

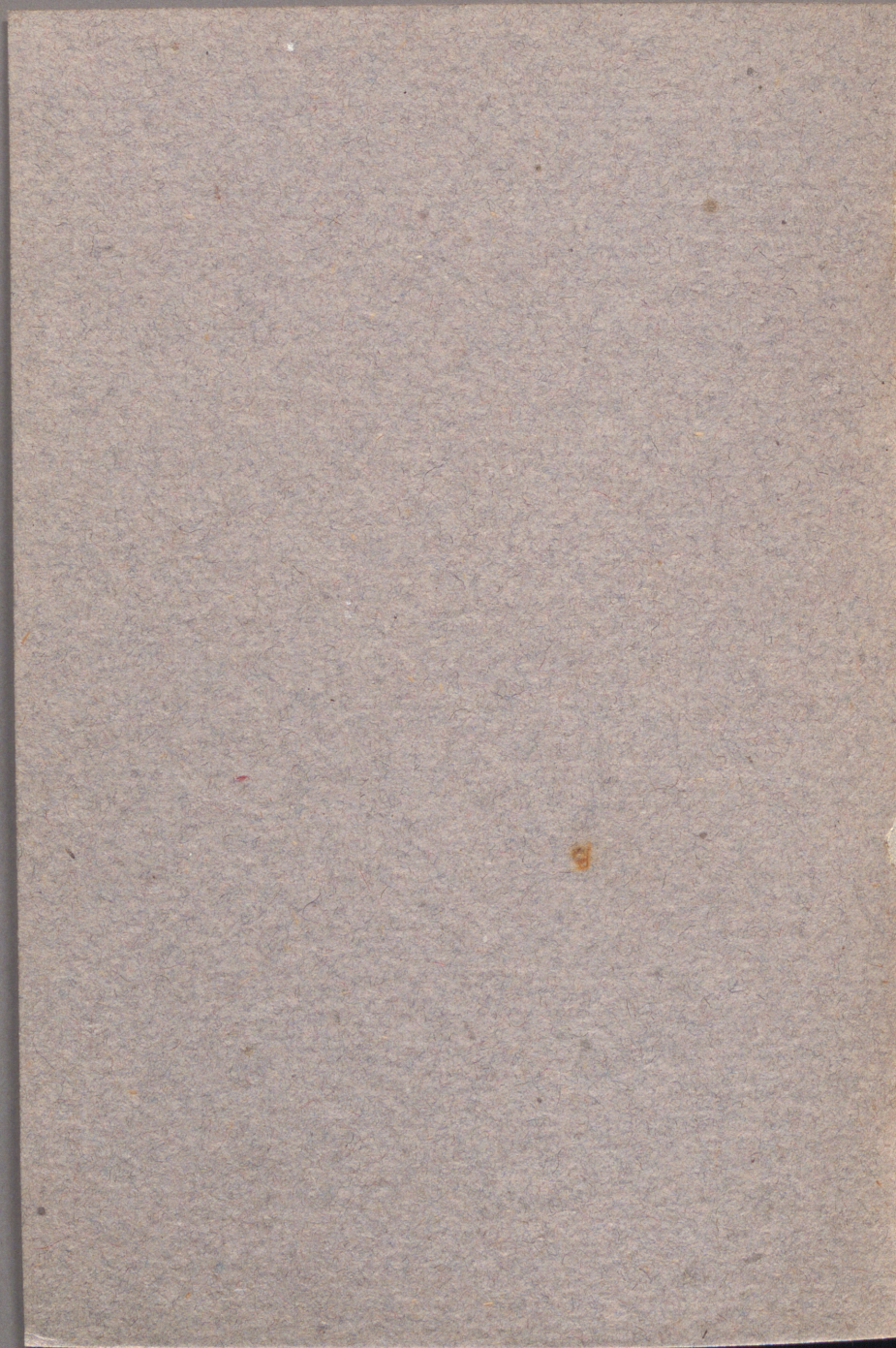
...

Haglöf, Karl,

81 F a B

HAGHÖF
SVARTSJUKA
OCH
KÄRLEK.
1921

Vitt. Sv.
Dram.
(131.)
0

SVARTSJUKA OCH KÄRLEK

*Sorglustig komedi för amatörteater i en akt
Spelas av tre damer och fyra herrar*

Författad och utgiven av
K. S. HAGLÖF, Borlänge

PRIS 60 ÖRE

Dalarnes Tidnings- & Boktryckeri-A.-B. Borlänge 1921

PERSONER:

Stål, grosshandlare
Axelina, hans fru
Lisa, deras dotter
Helsing, notarie
Flinta, handelsexpedit
Elvira, butiksfröken
Jöns, kusk och chaufför

MASKERING

Stål, ståtligt sidskägg och peruk med måne
Axelina, damperuk, gumma eller fru
Lisa, snygga kläder, peruk, uppsatt hår
Helsing, mustascher och pipskägg
Flinta, mustascher
Elvira, enkelt klädd
Jöns, matros- eller helskägg, helst livréklädd

SVARTSJUKA OCH KÄRLEK

Scenen ett rum i Handl. Ståls hem. Soffa bord och några stolar. Ett större personporträtt i ram på väggen. Vid ena hörnet ett blombord eller blomställ med blommor. Stål, rökande en cigarr, tittar i tidningen. Om en stund trycker han på en klocka och Jöns som kommer in, stannar innanför dörren i avvaktan på befallning. (Bör om möjligt vara livréklädd.)

Stål: Du är ingen vanlig dummerjöns, därför har jag tänkt göra dig ett förslag. För det första får du lov att avge ett säkert löfte, att du inte yppar för någon, ifall att jag anförtror dig en sak, som för mig är av stor betydelse, och som fordrar både beräkning och försiktighet från din sida. Lovar du att tiga som murn?

Jöns: Ja jäklar anamma ska jag int tiga.

Stål: Lovar du om jag säger att jag ökar på din lön med femtio kronor i månadern, att du utom din tjänst hos mig vill vara mig behjälplig att se efter, vad som tilldrager sig bakom kulisserna som man säger, och så tala om det för mig.

Jöns: Ja, det skulle jag gärna göra för tjugufem för grosshandlarens del, men får jag femtio så skall ja int göra nå annat än stå och titta bakom den där blårandiga kulissen — — — åtminstone när jag har tid.

Stål: Du har inte fått veta, vad det är frågan om, än. Jo det är på det viset, att jag anar att någonting tilldrar sig inom det här huset — något smussel — i ena eller andra hänseendet, såsom till exempel att det är något frieri — rackartyg eller något ännu värre. Det står aldrig riktigt ärligt till allt igenom. Nu vill jag, att du skall fiska upp och tala om för mig, vad som händer och sker. Förstår du: Du skall först och

främst ha ögonen på min expedit. Flinta den satan, kanske han kurtiserar min dotter Lisa, dä ä nånting som ej får äga rum, ty jag har ämnat henne åt Notarien Helsing och inte åt några knoddar. Vidare — — om de övriga fruntimren här i gården har några kärleksförbindelser — — — utom om det angår mig själv, förstås, då talar du genast om det. Nu vet du vad du skall rätta dig efter jag hörde ett misstänkt ljud i rummet härintill nyss och jag skall titta efter om det kunde vara nånting. (Ställer örat till dörren, och öppnar den försiktigt och går ut i rummet.)

Jöns: Såå, han börjar ana nånting. Nog vet jag allti, men några misstankar på mej har han hittills inte, och dä ä väl, dä. Att dä fordras beräkning från min sida, har han förbaskat rätt i. Emellertid får jag väl inviga honom i en del hemligheter, men se mina affärer, tiger jag nog med.

Stål (som kommer in, uppbragt): Nu hörde jag åter någonting misstänkt, men dä var sabla slut att få någon ledtråd i den här tilltrasslade härvan. Det var en mansröst som sa: Nu min älskade, litar jag på dig. En kyss small och så gingo de därifrån Gå nu genast och försök lista ut, vem som varit inne, var det notarien Helsing och Lisa, då vore ju allt på sin plats, men jag anar att det finns ugglor i mossen, (Jöns går ut.) Att vi karar, fastän vi ha trampat ut barnskorna ibland kunna flirta med butiksförknar och andra bättre flickor, hör ju inte hit, det är ju endast en rättighet, som hör oss ståndspersoner till, och vi göra det endast för att flickorna tycka så mycket om det. Fruarna äro så nonchalanta så att dom knappast tål att man säger något nojs åt dom. Något nöje måste man väl i alla sina dar, ha. Har posten kommit än (Går ut.)

Frun (som kommer in): Jaså, ingen är inne, jag undrar just vad gubben min kan vara. Han slantar och far både hit och dit. Jag kan inte förstå om Elvira och han börjar ha något smussel för sig, ty hon ser ibland så brydd ut, när hon kommer ut från kon-

toret. Antingen kurtiseras hon av Flinta eller Stål, det är förresten just ett par vackra fåglar, båda två. Att Jöns skall kunna ha någon trasa med i byket, kan jag väl inte tro, han ser så hygglig ut, så, trots då att han är tjänare. (Skyndar mot dörren som slås upp på vid gavel. Där i dörren står Jöns omfamnande Elvira; vänd till dessa): Vad vill det här säga. Inga såna där tilltag om jag får be. Jag kunde inte tro er om nånting sådant vad tänker Elvira på? Varför stå här i stället för i butiken. Jöns, var är min man? (Jöns kommer in, Elvira försvinner.)

Jöns: Han är nog inte hemma. Jag har inte sett honom i dag. (Vänder sig åt publiken och gör en skadegläd grimas.)

Frun: Om han anträffas, säg till honom att jag går till apoteket. Gå genast och köp för 1 krona 20 öres frimärken. (Går) Det går för långt. Nå, då får jag väl skriva Elviras beteende på Jönses konto, väl det, då. (Stål kommer in.) Du (vänd till Stål) är en riktig rymmare, jag borde ha en skälla på dej. Var har du varit nu då?

Stål: Jag — — — (med låtsad förvåning) jag har varit och hämtat posten och du skall se, jag fick ett kuriöst brev (vecklar ut det.)

Frun: Varifrån då?

Stål: Se här, det är från notarien Helsing. (Läser) Tyska riksmarken som nu är nere i 1,40 på börsen kommer genom en kupp att gå upp till oanad höjd inom loppet av 14 dagar. Det fordras några kapitalstarka personer ännu för att få det ordnat. Genom er, farbror Stål, samt tvenne andra större grossisters hjälp skall det gå som en dans, vi låtsa oss angelägna att köpa 40 millioner mark mot en kurs av 1,50 och införa i några tidningar annons därom. Jag är övertygad om, att knepet skall lyckas, vi få naturligtvis in önskat antal mark första dagarna och så är spelet snart vunnit. Ni blir naturligtvis med och tjänar lätt en hacka. Jag besöker Er inom kort. Eder tillgivne bror Helsing. (Till sin fru) Har du hört så knepig! Ad-

vokater är advokater. Jag köper för 50,000 kronor och får 4,900,000 mark. Därav vill väl Helsing och hans yrkesbröder ha litet med men vi kunna tjäna kanske en halv million på affären ändå, ty naturligtvis går marken upp till 12 å 15 öre.

Frun: Du sade att advokater ä advokater, icke så?

Stål: Jo, precis så, är inte förslaget snillrikt uttänkt?

Frun: Jag har inte något förtroende för sådana herrar och kanske du förlorar hela insatsen. Antag att tyskarna helt ramla på näsan en vacker dag.

Stål: Ingalunda! En annan sak. Om Helsing kommer hit, vad kunna vi göra för att fästa hans uppmärksamhet på Lisa? Det bleve ju ett bra parti.

Frun: Du säger ett ord så gott som två. Kanske att något borde göras åt saken. Vi bjuda hit honom till middag i dag per telefon.

Stål: Alldeles utmärkt. Gå då och ställ i ordning så ringer jag upp honom. (Båda gå ut.)

Det hörs ringning och hårt samtal ute.

Stål (kommer in med brådslande steg): Alltså kommer han hit och då blir det brått. (Jöns kommer in) Nå, Jöns, vad såg du?

Jöns: Jag såg ju ingenting annat än att Flinta och Lisa kommo från samma håll och jag har väl också sett förut, att det är någonting emellan dem. Vad sägs om dylikt? Har inte grosshandlarn märkt någonting i den vägen förut?

Stål: Anamma den skurken. Han skulle bara våga sig att ha några förnäma tankar. Ljug ner Flinta, när du talar med Lisa, Hör du det, Jöns.

Jöns: Skall ske, hrr grosshandlare. Jag gör naturligtvis mitt bästa.

Lisa (som kommer in, bärande ett par paket, som hon ställer ifrån sig): Åj pappa jag fick den här hatten (pekar på sin hatt) för 25 kronor som i fjol kostade 35. Ett par skor köpte jag för 30 och ett par handskar för 8. Nu går det an att klä sig.

Stål: Inte för det jag tycker att en fruntimmerutstyrsel är så rasande billig och inte för att jag tyc-

ker om att du köper allt vad galenskap du ser, men som vi i dag får främmande av notarien Helsing så må du okinkat sätta på dig vad bäst du har. Hop-
pas att du också är grosshandlar Ståls älskvärda dot-
ter, ty skall du ställa dig in hos någon, så bör det
bli hos advokat Helsing. Mor och jag har just re-
flektat på hur du skulle kunna få ett gott parti, och
nu får de bli så. Säg annars själv om du har något
bättre i kikarn. Är inte Helsing en bussig ungersven?

Lisa: Helsing, vad säger du! Jag — — ta Helsing!

Stål: Varför inte! Har du någon bättre? Du
skall väl i alla fall ha någon så kallad bättre person.

Lisa: Mina fästmän vill jag ha för mej, och om
dä blir hög eller låg vill jag avgöra själv. Jag är ju
inte bekant med notarien och misstänker att alla no-
tariet är fulla med sjutton, såväl som de flesta andra
karar med förresten, och du vet väl inte om han re-
flektar på några flickor alls. Jag kan gott vara min
egen än så länge.

Stål: Antag att Helsing, notarien, skulle gå i nå-
got giftasgrubbel, och kanske tänka sig ta en fru i-
nom närmaste tiden, då kunde tillfället gå dig ur hän-
derna. När det sen ges något lämpligt parti för dig,
vet ingen. Du kan få gå ogift kanske i all din tid.
Nej, Lisa, lyd mitt råd, jag ser väl, vad som är bäst för dig.

Lisa: Det finns många bra karlar, tast dom inte
ha någon notarietitel, så att det kan jag inte svara på
så här på rak arm. Är han i min smak, då få vi se
vad det kan göras åt saken, varom inte så.

Stål: Du är lik alla kvinnfolk, du skall pjoska och
välja och tänka och krångla och inte veta vad du vill,
men sen det blir för sent, då kanske du vaknar upp.

Lisa: Emellertid vill jag välja ut min fästman själv
Blir det så en herreman eller ej, vet jag inte nu.

Stål: Fattas bara att du tar en fattiglapp, en
stackare, som vi få skämmas för. Nej du Lisa, den
gubben går inte. En rejäl karl, om du skall ha nå-
gon och därmed basta.

Lisa: Är dä inte min sak, om jag skaffar mig en fästman eller låter bli?

Stål: Du tänker väl inte trotsa dina föräldrar?

Lisa: Jag trotsar ingen, men när ni lägger er i mina enskilda angelägenheter, må jag väl äga mitt ord i första hand och jag vill naturligtvis ej ha en fästman som ej äger min kärlek. Varför skulle ni befalla över mig i så fall?

Stål: Därför att vi gamla äro förståndigare än ni unga.

Frun (öppnar dörren): Kom genast in Lisa och gör middagen i ordning. (Lisa springer ut.)

Stål: De här fruntimren! Lisa brås på mej, dä är ruter i henne. Emellertid hoppas jag att hon får en annan åsikt, om han kommer hit. (Går ut.)

Elvira (som kommer in med diverse matvaror ur butiken): Ingen inne! (Sätter ner sakerna.) I dag kommer åter främmande. en notarie, tyckte jag mod sade. Aldrig annat än främmande, dag ut och dag in. Stackars oss fruntimmer. Det skall vara en stilig ungherre, har jag hört. Det blir något för fröken Lisa, det. (Elvira knackar på fönstret, Jöns kommer in.) Har du hört att en notarie kommer hit till middag, kan du veta om dä ä nån fästman åt fröken Lisa?

Jöns: Fästman — — är inte Flinta hennes fästman?

Elvira: Det tror jag inte. Hör du, vad sade frun nyss när du gick in. Var hon arg?

Jöns: Vad angår henne om jag (han omfamnar Elvira) tycker om dej. Har jag gjort något galet? Åhnej, (Hon drar sig ur hans famntag.) Nu må du tro att jag har fått min lön påökt, för att jag skall vara spion åt grossh. Han misstänker ingenting om mej och dej, men vill absolut ha reda på Flinta, om han möjligtvis kurtiserar Lisa. Dessutom tycks han ha sina misstankar riktade på frun själv också på ett eller annat vis. Att den där handelsresanden Nordqvist, som reser i yllevor och som alltid kommer hit när grosshandlarn är borta, kan slå sina lovar om frun,

tycks han ha fått för sig, och fadern vet hur det kan vara. Vad tror du?

Elvira: Ja, vad skall man tro. Jag tror att hela världen lever på den fria kärleken, och troligen är jag den enda, som vår herre har skapat fri från allt skrymteri.

Jöns: Vad sa du. Du menar väl inte, att jag skall kunna vara en flicka otrogen, jag som knappast vågar säga ett ord till en flicka. Jag har fattat tycka för dej och för att du inte skall tro att jag var likgiltig för dig, måste jag visa min tillgivenhet för dej på ett eller annat sätt. Har du förstått?

Elvira: Att bli klok på en karl, blir man aldrig. Du tycks ju vara så beskedlig som trots någon, men se det kan nog bo salpeter i dej också. Nog är du lika kär i Selma och Olga, när du kommer på tu man hand med dem.

Jöns: Aldrig — aldrig — aldrig. Men hör du en sak, vad kan vi göra för att Flinta skall sluta upp med att slå för Lisa. Har du något godt förslag?

Elvira: Åhjo, ett sätt vore att slå blå dunster i honom angående den här notarien, som kommer hit i dag. Vi kan ju hålla ihop och göra ihop en plan, jag skall gärna göra mitt bästa. Jag anser det oförskämt av Flinta att smussa bakom sin husbondes rygg. Har han inte humör nog att fria öppet och rejält, så må han låta bli. Då finns väl andra flickor än Lisa, vore han inte så högfärdig så! — — — (Hon mumlar något för sig själv.) Hör du Jöns, vi ska lätt vända upp och ned på deras smyl, och går det inte, så inte ska det vara mitt fel. Vi ska bara sova litet på det.

Jöns: Nu går jag för att putsa upp bilen, tills jag skall fara i väg. Adjö med dej, så länge Elvira. (Går) (*Elvira för sig själv:*) Det skulle vara bra skojjigt, om vi kunde spela Flinta ett välförtjänt spratt angående Lisa. Nog skulle väl jag vara god nog åt en sån herre. Han tror att han skall bli herre här på den här täppan, men då skall du allt passa dig bra, Flinta.

Stål (kommer in): Är lilla sockerpullan inne. (Ger henne en smekning på kinden.) När jag blir

led på hela världen, har jag fröken kvar. Fröken får inte ta plats på något annat ställe, hör hon det. Vi komma ju så bra överens. Nå hur är det, kommer inte notarien!

Elvira (tittar efter): Jo, verkligen. Jag känner igen chauffören på mössan. Var han kör häftigt i krokarna.

Stål (tittar ut genom dörren och ropar): Mor, notarien kommer. (Slår igen dörren igen och går ut i en annan dörr, Elvira går även ut.)

Paus:

Dörren öppnas och Stål åtföljd av notarien kommer in.

Stål: Så rysligt vänligt av notarien att han gjorde sig gemen och kom hit en stund. Vi har rakt ingenting att bjuda på, men notarien får väl ha överseende med oss, var god och tag plats här en stund, så få vi snart något till livs, tänker jag.

Notarien: Nu skall inte grossh. göra sig till för en fattig notarie, inte. Vi jurister ha det inte för fett i allmänhet, vi äter det vi kan och sjunger det vi kan. Lyckas vi komma över en femma någon gång så är det väl, annars få vi suga ramarna. Ha, ha, ha.

Stål: Edra ramar bli nog aldrig sugna, och allra minst notariens. Sämre är det med en fattig handlare i dessa kristider. Hade vi inte lagt av några korvören under de goda tiderna, så hade vi stått oss slätt. Emellertid, från det ena till det andra, det var ett klyftigt förslag om de tyska marken. Jag blir gärna med på ett hörn, om notarien Helsing anser, att det blir en lönande affär. Vem blir med annars?

Notarien: Det blir grosshandlarna Persson, och Norelius, häradshövding Rydberg och pianofabrikör Toning. Ni fem torde klara av det här med glans. Vi sätta in en så lydande annons: Innehavare av tyska marker! Expeditionsfirman N. N. önskar snarast tillväxla sig 50,000,000 tyska mark. Vi betala 50 $\frac{0}{0}$ högre än vanlig parikurs. Anbudet gäller en månad från och med i dag. Beakta tillfället. En vecka eller två senare införa vi den ena annonsen efter den andra, ungefär liknande och snart blir köplusten stegrad till det mest otänkbara. Vi sälja naturligtvis markerna igen, när vi anser det lämpligt. Vad tycks?

Stål: Alldeles charmant, Notarien är en hedersknyffel och borde bli måg åt oss här på Holmanäs. Mätte vår fröken Lisa falla notarien i smaken.

Notarien: Det skall bli mig ett angenämt nöje att få bli presenterad för henne, och jag tror bestämt, att jag redan känner mig kär i fröken ehuru att jag alldrig vet mig ha sett henne.

Stål: Nå lycka till notarien Helsing. (Frida kommer in.) Min dotter Lisa och notarien Helsing. Det är oss alla ett kärt nöje att för en stund få introducera notarien i vår familj. Mätte notarien ej vantrivas här.

Lisa: Jag skall be att få hälsa herrarna välkomna in för att spisa den allra enklaste middag. Jag får uppriktigt säga att vi ha just ingenting att bjuda på annat än en vanlig middagsmåltid, ifall notarien Helsing skulle vilja vara så vänlig och hålla till godo.

Notarien: Med innerligt nöje, min bästa fröken. Jag känner mig rysligt tacksam för inbjudningen och skulle känna mig ändå mera tilltalad, ifall herrskapet verkligen har gjort allting så enkelt som en simpel notarie anstår, jag skall i så fall säkerligen få den allra trevligaste eftermiddag. Tack så hjärtligt.

Stål: Alltså gå vi. Jag går före att visa vägen. (De båda herrarne gå.)

Lisa: Således fick jag göra den stilige notariens bekantskap. Är han så hygglig som han ser ut, då vore han en bra karl. Dä ä inte gott att döma hunden efter håren. Jag ger katten i Flinta, för resten kan jag väl ha, som så många nu för tiden, någon breve. Nej, du Lisa, nu får du allt luffa efter herrarne. (Hoppas i polkatakt åt dörren och går ut.)

Flinta (som kommer in): Den där notarien, spjuvern, har gått in i matsalen, kan jag förstå; jag fattig sate får väl nöja mig med mindre, jag. Skulle han ha några planer på Lisa, så då är då nog täppt. Jag tror, jag har henne i mina klor, och visste grosshandlarn så mycket som jag, så vore det kanske inte riktigt bra.

Lisa är väl ändå en söt flicka och det smakar något att få — — — (en kärlig klappning på sitt eget bröst.) Elvira är ju bra rasande på mej, för att jag inte krusar henne. Men vem skulle vilja föredra henne framför en sån ängel som Lisa, och så dotter i gården på köpet.

Paus:

Jöns (kommer om en stund in från samma dörr som den herrarna gick ut genom och talar i dämpad ton.)

Jöns: Jag har skam å säga stått utanför dörren till matsalen och lyssnat. Jag tyckte det skulle vara så roligt att få höra, vad den där gunstig herrn skulle ha att förtälja, och jag fick rent ut höra mera än jag väntat. Först gällde det en affär som grosshandlarn trodde skulle inbringa omkring mellan 2 och 300,000 kronor, och på det skulle notarien få bli måg åt grosshandlarn. Lisa var eget nog med på förslaget och herrskapet själva riktigt jublade. Grosshandlarn har för resten yttrat något däråt åt mig förut. Nu gjordes affären upp under middagen och förlovningen sattes ut till en månad som i morgon. Nu är alltså fröken Lisa snart fru också.

Flinta: Vad säger du! Är du galen, Jöns. Du ljuger din kanalje. Då ä väl inte möjligt.

Jöns: Varför skulle jag ljuga om en sån sak. Det spörjes nog i sinom tid i alla fall. Går då din ära för när? Ta saken med jämnmod. Fröken Lisa skall väl i alla fall ha något fint, innan hon blir nöjd. Notariens är emellertid en rätt så snitsig kavaljer.

Flinta (i stark sinnesstämning): Är sånt möjligt. Hur skall jag kunna fatta nånting sådant. Är hon förryckt. Lovade hon bort sig åt notarien, hörde du verkligen då?

Jöns: Jo, det är säkert som sex. Du hör själv, om du lyssnar på dörren, då ä inte farligt.

Flinta (häftigt): Va i sjuhundra gråmelerade ettersnodda granater vill då säga. Förlovning om en månad — — — (snackar och vändas.) Jag tror jag blir förbannad. Den vänstervridna, ohängda kanaljen.

En advokat skall bli måg åt Stål. Åt Stål, säger jag än en gång. En advokat skall ha Lisa Stål. Då går åt Helsingland. Jag tror jag sprutar eld. Giv mig vatten.

Jöns: Lugna sig Flinta, (försmädligt) då går väl över då där å. Då där ä ingenting att göra åt. Ta bara livet från den glada sidan, så gör jag. Mister jag en, står mej tusen åter. Nu får jag väl laga mej ut om jag skall hinna bort och köpa bensin åt bilen, tills notarien skall fara (går ut.)

Flinta: Är människan alldeles tokig, Nyss lova-
de hon mej sin kärlek och så ett par timmar senare
skall hon förlova sej med en annan. Jag blir från för-
ståndet, alldeles säkert. (Tar en bok som ligger på
bordet och slår den i bordet, så att det smäller.) Ja
vrider huvudet av dej, ditt sakramenskade skrälle. Hel-
sing (vild) du eller jag skall mista livet. Får jag in-
te Lisa, har jag ingenting att leva för. Jag blir olyck-
lig. (Springer av och an.) Om jag hade min revol-
ver skulle jag skjuta mig en kula för pannan genast.
Jag har den ju i ytterrocken nere i tamburen, jag
springer ner efter den och skjuter mej inne här, så att
notarien får stupa på mitt lik, när han går ut (springer ut.)

Liten paus.

Stål (som kommer in): Jag skall låta de unga
ta en stund på tu man hand, för se en ny eld bör all-
tid blåsas på, om den skall brinna. Jag lyckades driva
igenom, så att det blev någe av. Då ä på väg åtmins-
tone. Notarien är nog en klipsk karl och en rejäl
karl och som har huvudet på rätt ställe. (Elvira kom-
mer in bärande en korg som hon ställer ner) Så läg-
ligt du kom Elvira. Nu pussas dom och huserar de
unga tu i matsalen, för se nu håller Lisa på och får
sig fästman, och nu, Elvira, blir du min för en stund
(slår sina lovar omkring henne utan att hon gör något
egentligt motstånd.) Min lilla raraste, sötaste solstråle
på livets väg. Utan dej vore det alltför trist att bo
på Holmanäs. Gamla fruar må du tro (dörren skjutes
upp och frun står försagd en stund) äro just ingen
lystmat för folk, som ä unga till humöret. Dom ä

sträva o. omöjliga på alla vis. Tacka vet jag en ung, vacker tös. (Frun hastar in och kommer in på dem. Ser mycket ilsken ut.)

Frun: Nu äntligen har jag fått lösningen på gåtan. Det är just vackert av er båda två att bära er så åt. Är det rim och reson, att du Stål står här och håller omkring livet på en ung flickslyna. Undrar just vad ni har gjort, innan jag kom in. Jag fick väl inte se det värsta. Ni borde skämmas. Är du Elvira enfaldig nog att låta dig behandlas på det här sättet av en gift karl? Är du värd att kallas kvinna? Du är en slyna.

Stål: Lugna dej, Axelina, jag gjorde ju ingenting annat än luktade på henne. (Klappar frun på axeln.) Lugna dej, vet jag. Jag har väl inte gjort minsta förfång på Elvira och henne behöver du inte banna för någonting, å inte mej heller, förresten. När ni blir gamla käringar, blir ni så fränstötande och träiga så vi karar kan inte hänga vid er. Ni kvinnfolk, ni tar skadan igen med att gå och prata strunt, gå på kafferep och baktala varandra, men vi karar, vi ä inte så lagda.

Frun: Jag tackar gud för att jag inte är så sinnad som ni karar. Ha vi något emot en människa, så säger vi rent ut, men vi säger aldrig vad ni tänker annat än åt era fruar, som ni så gärna läser strafflagen för. Återkommer nånting liknande en gång till så vet jag inte vad jag gör. Jag gör er olyckliga båda två, kom ihåg det.

Stål: Du är så förskräckligt elak, när det bär till. Hade jag ett sådant humör, så hade jag inte en glad dag. Det passar väl inte att stå här och gräla när vi ha främmande därinne. Jag går in för att se till de kärlekskliga och hoppas att du Axelina för en gångs skull tar reson. (Går med trotsiga och stadiga steg. Frun sneglar elakt efter honom.)

Elvira: Han kom och ställde sig bakom mig, och jag gjorde väl ingenting, och ingenting sade jag heller. Frun har ingenting att förebrå mej.

Frun: Vore du rejäl hade du gett honom en sinkadus så det har rykt efter. Sânt där, Elvira, slutar du upp med. Hur länge minns du vad jag har sagt?

Elvira: För all del frun, bekymra sig inte, jag kan flytta härifrån i morgon dag (gör en knyck på nacken och hastar ut.)

Frun: Det är rent härresande. Man kan inte lita på sitt eget folk. Det är fånigt, det är alltihop dä. Man blir alldeles ur jämnvikt, så att man knappt kan tala resonligt vid ärligt folk. Hu då så galet. Nej nu måste man se till sitt främmande en smula. (Går ut. Om en stund kommer notarien och Lisa in, arm i arm, och går så några slag kring scenen.)

Notarien (sedan de stannat, vända mot publiken): Jaha, nu min älskade Lisa ha vi funnit lösning på en fråga, som har varit kvistig för mej, som rakt inte sett någon utväg att få en följeslagerska för livet. Du var bra hygglig, som inte kasserade mej, fast jag ingalunda kan mäta mej med dej. Jag undrar vad folk i allmänhet skall säga om det här.

Lisa: Dom har väl allt möjligt att säga i början och så lägger det sig efter hand. Det brukar gå så, om jag tror rätt. Det är väl många flickor som bli rasande på mej, förstås.

Notarien: Inte en enda, vad jag vet. Det blir annat för min del. Tänk vad många sura miner jag kommer att få se. Jag gruvar mig nästan.

Lisa: Åh prat, mig vill ingen ha. Inte ser jag bra ut och har inte något tilldragande sätt heller, annat är det med dig, som är en världsmänniska. Nå, men går det an att få någon rättsida på en notarie? Dom kan ju utan vidare göra svart till vitt och tvärtom. Jag får väl hoppas, att du är rättsinnig mot mej i alla fall och då är jag nöjd. En flicka är så lätt nöjd, så.

Notarien: Den som blir nöjd är väl jag det. (Lägger sin hand om livet på Lisa.) Jag hade bra valuta för att jag for hit. (Flinta kommer obemärkt in.) Det var den angenämaste resa jag gjort i mitt liv.

Flinta: Jaså, det är sant. Du går och lovar bort dig åt alla du ser, helst åt sådana, som se bra ut, är

sådant reson? Jag undrar hur många du har lovat bort dig åt. Vad sade du på förmiddagen.

Lisa: Vad är åt dig, Flinta? Kom inte med några rackarpåfund och sök ej såra mig. Jag tar den jag vill ha, naturligtvis. Notarien har fått mitt hedersord och därvid blir det.

Flinta: Ditt hedersord, ha, ha, ha. Sa' du hedersord? En flickas hedersord, är det något att ha, dä? Jag ber dej, ta dig i akt för allt vad advokater heter, dä ä aldrig något bra folk. Förresten så (här kommer Stål in) dugde väl jag nu så väl som förut åt dej, menar jag. Jag protesterar mot, att ni ta varandra, och aldrig kommer det att hända, heller. (Argt) Kom i häg att jag sagt dä.

Lisa: Vad i all sin dar är åt dej, Flinta?

Flinta: Du hör mej till Lisa, och det finns inga undanflykter. Jag gör mina rättmätiga anspråk gällande och tål ej se notarien hos dig.

Lisa: Är du alldeles från förståndet.

Flinta: Nej men du!

Stål: Nu går det väl nästan långt. Flinta vad har du med notarien och Lisa att skaffa. Jag kan väl aldrig tro, att du är förmyndare för varken den ena eller den andra i det här laget. (Hetsigt) Är du icke min tjänare, och nu vill du föra ett sånt kommando och tror dig kunna föra spiran och befalla över Lisa på ett så hänsynslöst sätt. Jag befaller dig strängeligen att taga dig bättre i akt.

Flinta: När det gäller Lisa så — — —

Stål (avbrytande): Gälla vem det gälla vill, så må du veta hut. Och är det så, att du inte respekterar din husbonde och vårt förhävande, helst som det ej ett dugg angår dej, vilken Lisa får till fästman, så skall jag allt (höjer käppen som han har i handen) låta dig veta vad uppstudsighet skall botas med, och du skall veta, att när Flinta och Stål slår ihop då blir det eld.

Ridån faller.

